

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 września 2015 roku, wydanym w sprawie z powództwa J. N. przeciwko H. J. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 453,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 10 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 235,88 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania; nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sieradzu kwotę 1 007,30 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, sygn. akt V GC 212/14 (wyrok k. 290, uzasadnienie k.298-304).

Apelację od powyższego orzeczenia złożyły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo, tj. w pkt. 2 – w zakresie kwoty 5 768,70 zł. i zarzucił:

1.naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na:

- bezzasadnej odmowie przyznania waloru wiarygodności dowodowi z przesłuchania powoda w zakresie transportu maszyn budowlanych jedynie ze względu na ich sprzeczność z zeznaniami pozwanego, którym w pozostałym zakresie (dotyczącym kwestii najmu spycharki) Sąd odmówił wiarygodności, a jednocześnie nie wskazał jakichkolwiek innych okoliczności podważających wiarygodność zeznań powoda, stanowiących w związku z tym pełnowartościowy materiał dowodowy;

- pominięcie zeznań świadka H. S. w zakresie w jakim odnosiły się do wysokości stawek transportu ciężkich maszyn budowlanych;

b) art. 229 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności, iż pozwany w swoich zeznaniach przyznał wysokość stawek transportu maszyn;

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rzeczywistych przyczyn, dla których odmówiono wiarygodności dowodowi z zeznań powoda, co uniemożliwia dokonanie jego należytej kontroli instancyjnej.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 65 k.c. w zw. z art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 659 § 1 k.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż transport maszyn przez powoda z siedziby pozwanego do S. był realizowany w ramach odrębnej umowy przewozu podczas, gdy zgodnie z ustaleniami stron powód miał wyřęczyć pozwanego z obowiązku zwrotu rzeczy wynajętej, za co zostało przewidziane odrębne wynagrodzenie, a w konsekwencji na bezzasadnym przyjęciu przedawnienia roszczenia powoda;

b) art. 774 k.c. z w. z art. 792 k.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, że umowa - transport spycharek był realizowany przez powoda jako profesjonalnego przewoźnika, podczas gdy miał on charakter okazjonalny i był związany wyłącznie ze zwrotem przedmiotu najmu.

Zarzucając powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 18 222,45 zł w miejsce zasądzonej w pkt 1 kwoty 12 453,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (apelacja powoda k.330-333).

Pozwany zaskarżył wyrok w części zasądzonej od niego na rzecz powoda kwotę 12 453,75 zł wraz z odsetkami od tej kwoty liczonymi od dnia 10 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie zasądzonych kosztów postępowania w pkt 3 i 4 wyroku, i zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu oceny materiału dowodowego bez wszechstronnej jego analizy w sposób przekraczający granice swobodnej oceny dowodów, a w szczególności poprzez:

- uznanie za wiarygodne zeznań świadka A. W. oraz wyjaśnień samego powoda, przy jednoczesnej odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień pozwanego oraz częściowo zeznań świadka K. K. w zakresie ustaleń, co do wykonywania w okresie od 8 do 21 kwietnia 2011 r. prac spycharką powoda na terenie budowy (...) w S., co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego przyjęcia, że w spornym okresie na budowie pozwanego wykonywane były prace budowlane spycharką powoda, w sytuacji gdy:

- świadek A. W. na rozprawie w dniu 17 marca 2015 r. w toku konfrontacji świadków przyznał, iż raporty pracy koparki nie zawsze były zanoszone do podpisu codziennie;
- z wyjaśnień powoda na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2015 r. wynika, że nie posiada on uprawnień operatora spycharki, którą rzekomo miał wykonywać osobiście prace na terenie budowy (...) w S. w dniu 08 kwietnia 2011 r.;
- z treści załączonych przez powoda do pozwu dokumentów w postaci wydruków e-mail, mających stanowić dowód rzekomego zlecenia przez pozwanego robót spycharką w spornym okresie wynika, że pozwany zlecił powodowi przedmiotowe prace na terenie (...) w S., jednakże w okresie od 01 do 15 czerwca 2010 r., natomiast w pozostałym okresie prace zlecone powodowi pod koniec 2010 r. dotyczyły nie (...), lecz prowadzonej przez pozwanego inwestycji budowlanej w B.;
- z okazanej przez powoda na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2015 r. ewidencji przychodów prowadzonej przez niego działalności gospodarczej wynika, że dokonał on korekty – wykreślenia z ewidencji kwoty netto 16 815,00 zł, której dochodził od pozwanego w niniejszym postępowaniu z tyt. najmu spycharki, a tym samym zaniechał zapłaty z tego tytułu podatku VAT mimo, iż od początku procesu (vide” protokół rozprawy z dnia 27 stycznia 2015 r.) powód utrzymywał, że kwotę z faktury, której dochodzi w niniejszym postępowaniu opodatkował, co miało uwiarygodnić fakt rzeczywistego wykonania prac spycharką w okresie od 8 do 21 kwietnia 2011 r.;
- z treści uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań świadka H. S. (vide: rozprawa z dnia 27 stycznia 2015 r.) wynika, że powód wykonał na rzecz pozwanego prace koparką na (...) w S. przed styczniem 2011 r.;

- przyjęcie, że strony ustaliły stawkę za roboczogodzinę pracy spycharki powoda na terenie budowy (...) przez pozwanego w kwocie 250 zł, w sytuacji gdy w toku postępowania powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dowodu, ani też nie zgłosił stosownych wniosków dowodowych, natomiast z treści załączonego przez powoda do pozwu wydruku e-mail wynika, że stawka 250 zł za roboczogodzinę pracy spycharki dotyczyła umowy stron na prace spycharki w B., co było przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Łodzi w wyroku z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa1500/13;

- całkowite pominięcie przy ocenie materiału dowodowego treści zeznań świadka A. W. w zakresie w jakim świadek ten zeznał, iż umowę o pracę jako operator spycharki zawarł nie z pozwanym a powodem, która to okoliczność ma istotne znaczenie dla ustalenia charakteru prawnego stosunków prawnych łączących strony niniejszego sporu;

Pominięcie przy ocenie materiału dowodowego okoliczności wynikających z przedłożonych przez pozwanego wraz ze sprzeciwem dokumentów w postaci drugiej wystawionej przez powoda faktury VAT o numerze (...) z dnia 17.11.2011 r., na inną kwotę tj. 12 625 zł netto (15 528,75 zł brutto), która doręczona została pozwanemu w sytuacji, gdy zważywszy

na fakt, iż powód nie udowodnił, iż doręczył pozwanemu załączoną do pozwu fakturę VAT nr (...) z dnia 17.11.2011 r. nie sposób było przyjąć jak uczynił to Sąd I instancji, iż roszczenie powoda stało się wymagalne;

b) art. 233 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy wbrew zobowiązaniu Sądu powód zaniechał złożenia do akt sprawy wydruków wiadomości e-mail, o których wspomniał na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2015 r., a które to wiadomości miały rzekomo zawierać propozycję dalszej współpracy na (...) w S. oraz rzekomo wysłane przez pozwanego prośby mailowe o podjęcie prac spycharka w kwietniu 2011 r.;

c) art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż powód udowodnił, że strony ustaliły stawkę za roboczogodzinę pracy spycharki powoda na terenie budowy (...) przez pozwanego w kwocie 250 zł, w sytuacji gdy w toku postępowania powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dowodu, ani też nie zgłosił stosownych wniosków dowodowych, natomiast z treści załączonego przez powoda do pozwu wydruku e-mail wynika, że stawka 250 zł za roboczogodzinę pracy spycharki dotyczyła umowy stron na prace spycharki w B., co było przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Łodzi w wyroku z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I A Ca 1500/13;

d) art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy przyjętej do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, sygn. akt I A Ca 1500/13, w sytuacji gdy istotnym elementem decydującym o kierunku rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu było m.in. ustalenie charakteru prawnego łączących stron stosunków prawnych tożsamyh w niniejszej sprawie, jak i w sprawie rozstrzygniętej w/w wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi, natomiast podniesione w zarzutach skargi kasacyjnej podstawy kasacyjne wskazują na konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego w tym przedmiocie, czemu Sąd Najwyższy dał wyraz przyjmując skargę kasacyjną do rozpoznania postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2015 r.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 659 § 1 i § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię treści stosunku zobowiązaniowego stron, polegającą na uznaniu, że strony łączyła umowa najmu, w sytuacji gdy prawidłowo dokonana wykładnia treści zawartej przez strony umowy, na podstawie ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, prowadzi do wniosku, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług;

b) art. 659 i nast. k.c., polegającego na błędnym ich zastosowaniu, które wynikało z błędnej subsumcji przepisów prawa materialnego przez Sąd I instancji do ustalonego stanu faktycznego, w sytuacji gdy na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych w sprawie należało zastosować przepisy art. 751 pkt 1 w zw. z art. 750 k.c..

Zarzucając powyższe pozwany wniosł o:

1) rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. przez Sąd II instancji niezaskarżalnego postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosku o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I A Ca 1500/13, a następnie zawieszenie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w/w skargi kasacyjnej;

2) zmianę wyroku Sądu I instancji na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa także co do kwoty 12 453,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty;

3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje,

ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z rozstrzygnięciem o kosztach za obie instancje (apelacja pozwanego k.311-327).

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych (k.340-343).

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 kwietnia 2016 r. strony podtrzymały swoje stanowiska:

- pełnomocnik powoda poparł złożoną apelację, wniósł o oddalenie apelacji pozwanego oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Złożył odpis postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r. , sygn. akt II CSK 14/15;

- pełnomocnik pozwanego poparł złożoną apelację, wniósł o oddalenie apelacji powoda i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

(protokół rozprawy apelacyjnej k. 355, odpis postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt II CSK 14/15 wraz z uzasadnieniem k. 351-354)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja żadnej ze stron nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzuty podniesione w apelacji powoda są bezzasadne.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c., wyraźnie wskazał, iż powództwo w zakresie żądania wynagrodzenia za usługi przewozu sprzętu budowlanego (koparki, spycharki) podlegało oddaleniu w części, w pierwszej kolejności, jako nieudowodnione co do zasady lub wysokości, podkreślając przy tym, iż powód na tę okoliczność nie przedstawił żadnego dowodu poza swoimi wyjaśnieniami. W świetle tak jednoznacznej oceny dotyczącej braku dowodów potwierdzających stanowisko i twierdzenia powoda, które to twierdzenia pozostały gołosłowne, zbędnym było, wbrew stanowisku Skarżącego, dokonywanie przez Sąd Rejonowy szczegółowej analizy i oceny dowodu z zeznań powoda złożonych w charakterze strony.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez powoda zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów polegającej na bezzasadnej odmowie przyznania waloru wiarygodności dowodowi z przesłuchania powoda w zakresie transportu maszyn budowlanych jedynie ze względu na ich sprzeczność z zeznaniami pozwanego, którym w pozostałym zakresie (dotyczącym kwestii najmu spycharki) Sąd odmówił wiarygodności, a jednocześnie nie wskazał jakichkolwiek innych okoliczności podważających wiarygodność zeznań powoda, stanowiących w związku z tym pełnowartościowy materiał dowodowy oraz pominięciu zeznań świadka H. S. w zakresie w jakim odnosiły się do wysokości stawek transportu ciężkich maszyn budowlanych.

Przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oznacza jej dowolność, powodowaną z reguły błędem logicznym lub nieliczeniem się z zasadami życiowego doświadczenia. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga przeto odpowiedniej konkretyzacji w drodze przekonywującego wskazania na czym polega lekceważenie przez sąd danych o życiu czerpanych z jego doświadczenia lub nielogiczność przejawiająca się w przyjętym przez Sąd rozumowaniu (por. wyrok SN z dnia 12 września 2000 roku, III CKN 650/00, opubl. LEX nr 532142). Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań Sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia. Skuteczne zatem podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, tj. czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, z wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie, czy jest ona niepełna. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu Rejonowego.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, gdyż w szczególności w sposób, poprzedzony wnikliwą analizą i oceną, odniósł się do wszystkich dowodów, w tym również pośrednio do dowodu z zeznań powoda skoro wyraźnie stwierdził, iż twierdzenia powoda co do wysokości usługi związanej z przewozem koparki (...) w styczniu 2011 r. z B. do W. nie zostały poparte żadnymi innymi, niż zeznania powoda, dowodami. Jednocześnie skoro przesłuchany w charakterze świadka H. S., zeznał, cyt. „Nie wiem nic na temat ceny. Nie prowadziłem takich rozmów z powodem. Transport zamówiłem. O kosztach nie rozmawiałem wcale.”(zeznania świadka k. 165), to bez znaczenia dla zbadania prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zeznań tego świadka i poczynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych pozostaje okoliczność, że świadek znał stawki na rynku za przewóz sprzętu budowlanego.

W ocenie Sądu odwoławczego w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził, iż powód nie udowodnił wysokości stawek za usługę przewozu koparki (...) w styczniu 2011 r. z B. do W. zaś co do pozostałych przewozów, tj. przewozu koparki (...) z M. do S., przewozu spycharki (...) z S. do S. oraz z B. do S. Sąd I instancji trafnie uznał żądania pozwu za nieudowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości. W apelacji powoda brak jest przekonywujących argumentów, które dawałyby podstawę poczynienia innych ustaleń faktycznych, niż te, które poczynił Sąd meriti, uprzednio prawidłowo oceniając dowody zebrane w sprawie, a zatem stanowi ona wyłącznie swoistą polemikę z ustaleniami Sądu.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 229 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności, iż pozwany w swoich zeznaniach przyznał wysokość stawek transportu maszyn. W toku całego procesu pozwany stanowczo zaprzeczał zawarciu z powodem umowy dotyczącej transportu sprzętu budowlanego oraz twierdził, iż nie ustalał z powodem żadnych stawek. Wobec czego ustosunkowanie się pozwanego na rozprawie w dniu 27 stycznia 2015 r., w toku informacyjnego przesłuchania, do wysokości stawek za transport maszyn, co do których zeznawał świadek H. S., w żadnym razie nie może być uznane za przyznanie faktu w myśl art. 229 k.p.c.

„Fakty przyznane” w rozumieniu tego przepisu, to fakty podane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia złożonego w toku procesu. Oświadczenie strony, które ma być podstawą ustalenia w trybie art. 229 k.p.c. należy odczytywać z uwzględnieniem kontekstu w jakim zostało złożone oraz w połączeniu z całokształtem okoliczności sprawy i wyrażonego przez tę stronę stanowiska w sprawie (por. wyrok S.A. w Łodzi z 30.09.2015 r., I ACa 540/15).

Wobec prawidłowego oddalenia przez Sąd Rejonowy przedmiotowego powództwa w części, tj. co do żądania zapłaty za przewóz sprzętu budowlanego, przede wszystkim z uwagi na nieudowodnienie roszczenia co do zasady bądź co do wysokości, w ocenie Sądu odwoławczego, nie mógł znaleźć również usprawiedliwienia postawiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 k.c. w zw. z art. 675 § 1 k.c. , w zw. z art. 659 § 1 k.p.c. a także art. 774 k.c. w zw. z art. 792 k.c.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego powoda jego apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zarzuty podniesione w apelacji pozwanego nie zasługują na uwzględnienie.

Bezprzedmiotowy stał się wniosek skarżącego o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. przez Sąd II instancji niezaskarżalnego postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosku o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 1500/13, a następnie zawieszenie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w/w skargi kasacyjnej, bowiem postanowieniem wydanym w dniu 9 grudnia 2015 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę pozwanego od wskazanego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, sygn. akt II CSK 14/15 (odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem, złożony przez pełnomocnika powoda na rozprawie apelacyjnej, k.351-354).

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Samo przytoczenie w apelacji odmiennej, własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1969 roku, I PR 228/69, LEX nr 6553).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Ocena tego materiału dokonana przez Sąd I instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005 roku, sygn. akt I ACa 513/05, LEX nr 186115). Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe skutecznie nie wykazała.

W świetle ustaleń faktycznych, poczynionych w oparciu o zebrany materiał dowodowy zaoferowany przez strony w niniejszym postępowaniu, nie budzi wątpliwości, że powód wydał pozwanemu przedmiot umowy – spycharkę (...) pozwany używał tej maszyny przez 40,5 godziny przy budowie (...) w S. w okresie od 8 do 21 kwietnia 2011 roku oraz, że należne powodowi wynagrodzenie stanowi kwotę 12 453,75 zł (przy stawce 250 zł netto za godzinę pracy spycharki), której pozwany nie uścił. Miejsce oraz czas pracy spycharki w poszczególnych dniach we wskazanym okresie wynika z dowodu z dokumentów w postaci raportów dziennych sporządzonych przez operatora koparki – świadka A. W., potwierdzonych podpisem przez kierownika budowy – świadka K. K. (k.11-16). Pozwany w toku procesu nie zakwestionował skutecznie mocy dowodowej ani wiarygodności tych dokumentów. Faktom wynikającym ze wskazanych raportów nie przeczą zeznania świadka A. W., który przyznał, że raporty nie zawsze były podpisywane codziennie jednakże okoliczność ta, wbrew stanowisku skarżącego, nie może zaprzeczyć wykonaniu pracy spycharką w spornym okresie, tym bardziej, że świadek jednocześnie zeznał, że roku 2011 nie pamięta. Nie przeczą im również zeznania świadka H. S., który nic nie wiedział na temat prac na (...) w S., ponieważ tam nie pracował. Świadek ten wyraźnie zeznał, cyt. „ Nie wiem jakie stosunki łączyły strony. Wiem, że powód wykonywał prace na (...), ale nie wiem kiedy to było. To było raczej przed styczniem. Wtedy było gorąco.”

Niezasadnie również zarzucił skarżący Sądowi Rejonowemu pominięcie zeznań świadka A. W. w zakresie w jakim świadek zeznał, iż umowę o pracę jako operator spycharki zawarł nie z pozwanym a z powodem, która to okoliczność, co podniósł skarżący, ma istotne znaczenie dla ustalenia charakteru prawnego stosunków prawnych łączących strony niniejszego procesu. Wyrwane bowiem z kontekstu zeznań tego świadka sformułowanie, że umowę zawarł z powodem, nie wyjaśniło ostatecznie tej okoliczności. Kontynuując zeznania świadek ten, czego Skarżący nie zauważył, doprecyzował okoliczności dotyczące tego, kto go faktycznie zatrudnił zeznając, cyt. „Płacił mi pan J. (pozwany). Z nim ustalałem stawkę za jaką będę pracował. Stawka była cały czas taka sama. Zakres prac wyznaczał mi kierownik robót. (...) Kierownika zatrudniał pan J..” (k.181). A zatem nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, iż pomiędzy powodem a operatorem sprzętu nie istniał żaden stosunek prawny wskazujący na istnienie zależności przy wykonywaniu powierzonych mu czynności i związanego z tym obowiązku zapłaty za jego pracę.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia istoty niniejszego sporu cywilnego pozostaje natomiast powołana przez pozwanego okoliczność nieposiadania przez powoda uprawnień operatora koparki oraz dotycząca ewidencji przychodów prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a także dokonywania przez powoda korekty tej ewidencji i anulowania faktury wystawionej pozwanemu na kwotę 15 528,75 zł. w dniu 17.11.2011 r.

W świetle dowodów zaoferowanych przez powoda w postępowaniu przez Sądem I instancji, w szczególności dowodów w postaci dokumentów: wskazanych raportów dziennych pracy sprzętu, korespondencji e-mail pomiędzy stronami (k.8-9, k. 242, k.241) dowodu z zeznań powoda w charakterze strony, dowodu z zeznań świadków, wbrew zarzutowi apelacji, Sąd ten był uprawniony ustalić, iż strony łączyła umowa wykorzystania sprzętu budowlanego – spycharki TD 25 w okresie od 8 do 21 kwietnia 2011 r., będąca kontynuacją wcześniejszych ustnych umów dotyczących robót budowlanych w S. oraz w B., co jednocześnie uzasadniało, wobec braku odmiennych ustaleń stron w tym zakresie, przyjęcie, iż strony w sposób dorozumiany zaakceptowały stawkę czynszu w kwocie 250 zł/rbg.

Chybione są zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 2 k.c. w zw. z art.659 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 659 i nast. k.c.

Dokonana przez Sąd Rejonowy kwalifikacja przedmiotowej umowy łączącej strony w zakresie wykorzystania sprzętu budowlanego jako umowy najmu w okolicznościach niniejszej sprawy jest właściwa i nie budzi wątpliwości, tym bardziej w świetle stanowiska Sądu Najwyższy zaprezentowanego w uzasadnieniu postanowienia z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt II CSK 14/15, którym to postanowieniem Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 1500/13 (k.351-354).

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. apelację pozwanego jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (wobec oddalenia obu apelacji od wynagrodzenia pełnomocnika powoda w kwocie 1200 zł, ustalonego zgodnie z § 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jednolity Dz. U. 2013; poz. 461 – odjęta została kwotę 600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie §6 pkt 4 w zw. z §13 ust 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia).